

$$\underline{f(x) = f'' \cdot \frac{3}{4} \div f : a}$$

"אשכחן לחייב לפטור מנלך"

מצאנו ששואל חייב בגנבה ואבדה מק"ו מש"ש.

מנין ששואל יהיה פטור בגנבה ואבדה אם בעליו עמו?

אי אפשר ללמוד דין גנבה ואבדה בשואל מאונס, משום שדווקא באונס, שאין זה באשמתו, פטור, משא"כ בגנבה ואבדה.

מקשה הגמרא: אולי נלמד את גנבה ואבדה בשואל, מש"ש שפטור בגנבה ואבדה אם "בעליו עמו".

דוחה הגמרא – מנין לנו לומר ש"ש פטור אם בעליו עמו, הרי זה לא מוזכר בפסוק?

הגמרא מנסה ללמוד "במה מצינו" משואל-

כמו ששואל פטור באונס אם בעליו עמו כך גם ש"ש פטור בגנבה ואבדה אם בעליו עמו.

דחיה: אי אפשר ללמוד גנבה ואבדה מאונס.

אלא לומדים מהפסוק "וכי ישאל" – "וּוּ מוּסִיף עַל עֵינֵי רֵאשׁוֹן" – האות "וּוּ" מחברת בין פרשת שואל לפרשת ש"ש, לומר שלשניהם יש את אותו דין ב"בעליו עמו".

למסקנה לומדים שש"ש פטור בגנבה ואבדה בבעליו עמו – מ"וּוּ" מוסף.

חזרת הגמרא: מנין נלמד ששואל פטור בגנבה ואבדה ב"בעליו עמו"?

אלא כיון שדין גנבה ואבדה בשואל (חייב) למדנו מש"ש ע"י ק"ו –

"דיו לבוא מן הדין להיות כנידון" – די ללומד מק"ו להיות כמו המלמד (ולא יותר).

שואל שנלמד מש"ש לא יכול להיות יותר חמור מש"ש,

ע"כ שואל חייב בגנבה ואבדה ופטור אם בעליו עמו בדיוק כמו דינו של ש"ש.

מי שלא סובר "דיו" וכו' – מנין ילמד ששואל פטור בגנבה ואבדה אם בעליו עמו?

"וכי ישאל... – "וּוּ" מוסף.

וילמד עליון מתחתון - לומדים, ש"ש בגנבה ואבדה פטור בבעליו עמו - (עליון)

כמו ששואל באונס פטור אם בעליו עמו - (תחתון)

ותחתון מעליון - שואל בגנבה ואבדה פטור אם בעליו עמו - (תחתון)

כמו דין ש"ש שפטור בגנבה ואבדה אם בעליו עמו - (עליון)

מה דין פשיעה אם בעליו עמו? (בכל סוגי השומרים)

מ"ד חייב - דין בעליו עמו המוזכר באונס מתיחס גם לשומר שכר שהוא בפרשה שלפני שואל, ולא לפרשה ש"לפני פניו" - שומר חנם.

פטור של בעליו עמו הוא רק על מקרים המוזכרים בפרוש - גנבה ואבדה ואונס, ולא על פשיעה, ע"כ פשיעה בבעלים חייב.

מ"ד פטור - דין בעליו עמו המוזכר באונס של שואל מתיחס גם על ש"ש "לפניו" וגם על שומר חנם לפני פניו, ע"כ שומר חנם בפשיעה פטור אם בעליו עמו.
(וכן הדין בשואל וש"ש).